

ŠTYRIA BAVIČI A PES
IGOR ADAMEC

Dixit

Štyria baviči a pes sú ľahkým letným čítaním,
vhodným najmä k vode.

A preto túto knihu venujem všetkým tým,
ktorí celé leto preležia na plážach a kúpaliskách.

ŠTYRIA BAVIČI A PES

IGOR ADAMEC

Autor textu © Igor Adamec, 2023

Ilustrácie © Ivan Popovič, 2023

DTP a obálka © Matúš Chalupa, 2023

Jazyková korektúra: Monika Ticová

Vydalo Vydavateľstvo Dixit, s. r. o., 2023, www.dixit.sk

ISBN: 978-80-89662-52-4

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukována ani šírená v žiadnej forme ani žiadnymi prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Motto:

Ak cítiš smútok, žiješ minulosťou.
Ak cítiš úzkosť, žiješ budúcnosťou.
Tu a teraz je pokoj a mier.

Stará indiánska múdrosť

Úvod

Inžinier Šulc sedel vo svojej kancelárii, hľadel do počítača a pracoval. Ak by sa niekto spýtal, že na čom, sám by mu s istou mierou nadhľadu odpovedal, že na všetkom. Inžinier Šulc bol majstrom svojho remesla. Riadil veci bezchybne, presne a bez emócií. Nemal manažérske slabosti. Nejazdil na drahom aute, nechodil lyžovať do Kanady, nehral golf. Iba pracoval. Šesť dní do týždňa. Ten siedmy oddychoval. Sedával nad horizontom a díval sa na svet. Kochal sa tou krásou, čo naprojektoval. Opájal sa dielom. A keď sa mu náhodou niečo znepáčilo, šmahom ruky to prerobil.

Ale takí už sú projektanti. Rysujú, rátajú, potom zistia, že sa prerátali, a tak projekt pokrčia, zhodia zo stola a pracujú odznova.

O

EXPOZÍCIA

-Mikuláš-

Bratislava 5. apríla 7:00 – 14:00

|.

Bratislava 5. apríla 7:30
Mikiho spáľňa

O chvíľu sa narodím. Nevieť, či sa mám tešiť... Lenže narodiť sa musím. Zmeniť to nedokážem. Lebo už som. To, že som, nezáležalo na mne. Vlastne ani neviem, ako som sa stal.

Počiatok jestvovania mi nie je jasný. A ešte pár rokov po narodení nebude. Ale raz ho pochopím. Určite. Zmysel jestvovania nepochopím nikdy.

O chvíľu sa narodím. Tak sa teda chystám. Na cestu si beriem veľa očakávaní, nejaké ideály, pevné zdravie a DNA. V nej mám napísané, aký budem. Výška, váha, farba očí, zdravie...

Ako v technickom preukaze.

Balím sa na cestu a ani neviem, či bude dlhá alebo krátka. Mám so sebou všetko potrebné. Dve nohy,

dve ruky, desať prstov a ďalších desať prstov... Zuby. Ježiši! Veď ja nemám zuby. A v DNA ich mám slúbené. Prečo sa toto musí stať práve mne? Ja chcem zuby!!!

Mama vraví, že ma vonku čaká veľa príbuzných. Rozpráva mi o tom po večeroch. Teda, ona sa prihovára vlastnému bruchu, lenže v ňom som ja, budúci tvor. Počujem jej hlas, preto mamu určite spoznám. Vraj sa na mňa teší. Aspoň tak tvrdí. Ale veď je to mama. Čudoval by som sa, keby sa netešila. Údajne sa na mňa teší aj otec. Toho zatiaľ nepoznám. S bruchom nekomunikuje. Pragmatik jeden.

Ktovie aká je mama? O sebe nehovorí. Pekná, mladá, usmievavá a nekonečne láskavá. Presne takú mamu by som chcel.

Hm... Najprv jej dám poriadne zabráť. Už o chvíľu. Nezávidím jej. Natrápi sa, kým sa narodím. Budem sa rodiť pomaly a dlho. A budem ju riadne bolieť. Pardón! Nevieť sa narodiť hneď. Nemám s tým žiadne skúsenosti. Ešte nikdy som sa nerodil.

Tak, poďme na to. Mamička moja, drž mi palce...
A poriadne tlač!

||.

Bratislava 5. apríla 8:00
Mikiho spáľňa

Mikuláš otvoril oko. Chvíľu mu trvalo, kým zistil, kde je. Až potom otvoril aj to druhé. Leží doma v perinách. To je také nedôstojné stratiť orientáciu vo vlastnej posteli!

Sen o tom, že sa zajtra narodí, sa mu vracia pravidelne každý mesiac. Ako menštruácia. A prináša so sebou podobné vedľajšie príznaky. Napríklad kľče. Mentálne. Až ho skrúca, keď si na ten sen spomenie.

Hmm. Zajtra sa narodím... To je čo za glupocinu? Narodil sa predsa dávno. Ak si dobre pamätá, tak pred polstoročím... Takmer! Je to síce o niečo viac ako polstoročie, ale na detailoch v tejto chvíli nezáleží. Keby sa mu radšej snívali nejaké prasačiny. Kedysi mával pravidelne sen, že stojí na javisku

úplne cudzieho divadla, s úplne cudzími kolegami a má hrať neznámu inscenáciu. Nevie text, nepozná situácie a z hľadiska na neho škodoradnostne zíza šesťsto divákov. Tisícdivesto očí. To je dosť. Vždy sa prebudil spotený a na smrť vystrašený. Nikdy sa nedozvedel, v akomže divadle to mal vlastne účinkovať. Keď v skutočnom živote hrávať prestal, tak sa sen, na konci ktorého ho riaditeľ divadla potupne vyhadzoval, stratil.

Jejdanenky riaditeľ... Veď dnes je pohreb! Vyskočil z postele a utekal do kúpeľne, kde mu viselo sako s diárom. Otvoril si kalendár, aby sa presvedčil, že pamäť je to jediné, čo mu zostalo.

Správne, obrad je o jedenástej. Zomrel bývalý direktor televízie Stano Jablonský. Za jeho pontifikátu sa im s Macom darilo. Zvlášťne. Na Maca si už dávno nespomenul. Pritom to býval jeho najbližší kolega...

Takže dnes má Stanko funus. Mikuláš si pomaly a dôstojne obliekol snehobielu košeľu, čierny oblek, preleštil si poltopánky, čo, pravda, mohol urobiť skôr, lebo si krémom na obuv zašpinil manžetu. Čert ber košeľu. Veď hádam ďalší pohreb nebude tak skoro. Aj keď... Vek je vysoký a číslo nepustí. Kamaráti začnú chradnúť a čistá biela košielka sa zíde. Nič.

Vybaví Jabloňáka a odnesie oblečenie do čistiarne.
Pre všetky prípady.

Ešte sa trošičku pred zrkadlom prečeše, tááák,
a vyrazí.

Pôjde elinou a pod mostom presadne na tridsať-
sedmičku. Zvyšok cesty prejde peši.

Lenže ako to už v Bratislave chodí, električku ne-
stihol a ďalšia vynechala. S najväčšou pravdepodob-
nosťou pohreb zmešká.

A čo? Príde, kedy príde. Obsah pozná. Aj výsledok.

Keď nejde o život, nejde vlastne o nič.

A v krematóriu to platí dvakrát!

Bratislava 5. apríla 11:25
Krematórium

Ledva stihol koniec. Do obradnej siene sa vkradol tesne pred záverom. Ľudia už stáli. Z reproduktorov tieklo Mozartovo Requiem a on nič nevidel. Len tušil, že truhla s telom zosnulého už zrejme klesá. Rakva so Stankom Jablonským – najväčším televíznym riaditeľom, aký kedy po Slovensku chodil. Cítil to, lebo requiem mohutnelo. Stano sa prepadal do hlbín, kde blčal oheň a spaľoval lumpov. Ako v Danteho Božskej komédii. Presne ako tam.

„Peklo na zemi je toto krematórium,“ povedal si Mikuláš a radšej vyšiel pred budovu. Tam v pokoji počká na nejakých známych. Istotne sú prítomní mnohí bývalí kolegovia. Tony bývalých kolegov. Redaktori, kameramani, moderátori, komici aj tragédi,

rosničky, starý manažment, technici, no jednoducho všetci, ktorí patrili do Mikulášovho obdobia konjunktúry. V tom prípade by tu mal byť aj Maco. Prečo si na neho zasa spomenul?

Miki si zapálil cigaretu. Po chvíli sa z krematória vyšuchtal akýsi starší pán. Taký tuctový týpek v klobúku. Až ho mal Miki chuť pozdraviť – Práci češť. Zato ten dedulo sa prihovril ako prvý: „Pozdrav pánboh, otec.“

Čo to je, toto? Čo si ten strýco o sebe myslí? Aký som mu ja otec?

Zahľadel sa na schátralú postavičku, ale asi sa zavrtil rozpačito, lebo starý pán pokračoval. „Čo ma nepoznáš, dilino?“

„Mal by som?“

Muž si zložil klobúk a pretrel vreckovkou pleš. „Veru mal. V dvetisíc piatom som bol ako hosť v tej tvojej šou. Ale je pravda, že odvtedy sme sa nevideli.“ Potom si zložil aj silné dioptrické okuliare a spýtal sa: „A teraz?“

„Híííííííí, Blažo! Ty si kedy takto spustol? Úprimne, stavec, nedivil by som sa, keby dnes spopolňovali teba a nie Jabložáka. Ako sa máš?“

„Na riť, ale dobre to znášam.“

Miki sa zlomyseľne zaškeril.

„Ja sa z teba zmyším. A toto sa ti kedy stalo? Šak, pokiaľ viem, tak si sa narodil ako pomerne mladý človek! Či? Ale vážne, veď ty si bol vždy najkrajší muž šoubiznisu. Taký podkarpatský Alain Delon. Teda, kým si mal vlasy. Sorry starý.“

„Prestal som piť.“

„A to ťa tak zničilo?“

Starší pán sa zatváril ubolene.

„Musel som. Aspoň podľa doktora. Ľadviny.“

„Čo s nimi? Aj ja mám ľadviny. Dokonca dve,“ pripomenul Miki.

„A ešte pečeň.“

„Fíha? Ani tá ti nefunguje?“

„A aby toho nebolo málo, tak mi neslúži ani srdce, ani žalúdok. A najhoršie je, že mám vysoký tlak. Tak som zaštopľoval fľašu a tri roky som sa chľastu ani nedotkol. A potom som sa raz ráno pozrel do zrkadla, zľakol som sa sám seba a povedal som si: Blažo, ty rob so sebou voľačo, lebo umrieš triezvy. A rovno som si nalial.“

Mikuláš sa zrejme znovu zatváril neurčito, preto Blažo hneď dodal: „A už som neprestal.“

„Hmm... a aspoň pomohlo?“

„Nie, veď preto slopem.“

„Hlavne, že si spokojný.“

„Práveže nie som, Miki. Starí sme. To je celý problém,“ zhodnotil stav vecí Blažo a vzdychol si: „Dávno nie sme to, čo sme bývali.“

„Ale hovno. Ja som stále ten istý Mikuláš Karas ako za mlada.“

„Nie sme už populárni,“ zaprotestoval Blažo.

„To je naša tragédia. Ja keď som kedysi vyšiel na ulicu, Mikinko môj, tak si všetky ženy sveta trhali vlasy a vrhali sa mi pod nohy. Pamätáš?“

„No vidíš. Baby si trhali vlasy a ty ich nemáš. Ale pamätám si aj to, ako ťa všetky, čo s tebou pobudli dlhšie ako jednu noc, opúšťali, lebo si bol neznesiteľný.“

Miki si pripálil ďalšiu cigaretu a Blažo na ňu lačne pozrel.

„To si už nepamätám. Ponúkni aj mňa.“

„Nepamätáš, lebo nechceš.“

„Nie, lebo mám cukrovku a z toho človek blbne.“

„To z tých tvojich sladkých seriálov máš cukrovku. Tu máš, vezmi si. Ale len jednu! Fajčenie takým ako ty škodí!“

Blažo si z plných pľúc potiahol. Chytil záchvat kašľa, na konci ktorého si odporne odplul. Potom vytiahol pomuchlanú špinavú vreckovku a nahlas sa vysmrkal.

„Čo robí tá tvoja dvojička?“